

21 APRIL 2013 – VIERDE PAASZONDAG

EERSTE LEZING

HANDELINGEN DER APOSTELEN

13, 14.43-52

In die dagen reisden Paulus en Barnabas langs Perge naar Antiochië in Pisidië, waar zij op de sabbat de synagoge binnengingen. Na afloop van de dienst in de synagoge liepen vele joden en godvrezende proselieten met Paulus en Barnabas mee; dezen spraken hen toe en drongen er bij hen op aan in de genade van God te volharden.

De volgende sabbat kwam bijna de hele stad bijeen om naar het woord van God te luisteren. Bij het zien van die grote menigte werden de joden zeer afgunstig en beantwoordden de uiteenzetting van Paulus met beschimpingen. Toen verklaarden Paulus en Barnabas in alle vrijmoedigheid: „Tot u moest wel het eerst het woord van God gesproken worden, maar omdat gij het afwijst en uzelf het eeuwige leven niet waardig keurt, daarom richten wij ons voortaan tot de heidenen. Want aldus luidt de opdracht van de Heer tot ons: ‘Ik heb u bestemd als een licht voor de heidenen, opdat gij redding zoudt brengen tot aan het uiteinde van de aarde.’” Toen de heidenen dit hoorden waren zij verheugd en verheerlijkten het woord van God, en allen die tot het eeuwig leven waren voorbestemd namen het geloof aan. Het woord des Heren verbreidde zich door heel die streek, maar de joden hitsten de godvrezende vrouwen op die uit de toonaangevende kringen kwamen en ook de voornaamste burgers uit de stad; zij veroorzaakten een vervolging tegen Paulus en Barnabas en verjoegen hen uit hun gebied. Dezen schudden het stof van hun voeten ten teken dat zij met hen gebroken hadden gingen naar Ikonium. De leerlingen echter waren vervuld van vreugde en van de heilige Geest.

TWEDE LEZING

APOKALYPS 7, 9.14b-17

Ik, Johannes, zag een geweldige menigte, die niemand tellen kon, uit alle rassen en stammen en volken en talen. Zij stonden voor de troon en voor het Lam, gekleed in witte gewaden en met palmtakken in de hand.

Toen zei een van de oudsten tot mij: „Dat zijn degenen die komen uit de grote verdrukking, die hun gewaden hebben wit gewassen in het bloed van het Lam. Daarom staan zij voor de troon van God en dienen Hem dag en nacht in zijn tempel, en Hij die op de troon is gezeten zal zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen nooit meer honger of dorst lijden, geen zonnesteek of woestijn-gloed zal hen treffen, want het Lam in het midden van de troon zal hen weiden en voeren naar de waterbronnen van het leven en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.”

EVANGELIE

JOHANNES 10, 27-30

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen:

„Mijn schapen luisteren naar mijn stem en Ik ken ze en ze volgen Mij. Ik geef hun eeuwig leven; zij zullen in eeuwigheid niet verloren gaan en niemand zal ze van Mij wegroven. Mijn Vader immers die ze Mij gegeven heeft is groter dan allen; en niemand kan iets uit de hand van mijn Vader roven. Ik en de Vader, Wij zijn één.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Jean BASTIAENS —

Kerkgemeenschap in beeld

IN DE PAASTIJD LEZEN WE graag uit het boek van de Handelingen van de Apostelen. Het is deel 2 van het grote werk van Lucas, dat zijn evangelie zowel als de Handelingen omvat. In dat laatste boekdeel ontvouwt zich de kerkgemeenschap en dat vanuit het centrum en het spirituele hart van de Jezusbeweging. Dat centrum is Jeruzalem. Vanuit de heilige stad Jeruzalem zwermt de Jezusbeweging uit in steeds wijdere kringen en in een steeds grotere dynamiek. Lucas beschrijft dat proces. Anders dan we zouden denken, is die eerste geloofsgemeenschap vanaf het begin niet van conflicten gespaard. Integendeel. Vervolging, tegenwerking, smaad, enzovoorts maken de kerkbeweging alleen maar sterker: de apostelen worden verhoord voor het Sanhedrin, Jezusvolgelingen worden voor het gerecht gesleept door een zeker Saulus (de latere Paulus), het conflict tussen Aramees sprekenden en Grieks sprekenden over de ondersteuning van de weduwen leidt tot de instelling van een nieuw ambt en ga zo maar door. Geen enkele leefgemeenschap wordt van conflicten gespaard, wij ook niet. En dus valt er voor ons heel wat te leren van deze boeiende beschrijving van een kerkgemeenschap die steeds sterker in beeld komt. Hulde aan Lucas.

We maken op deze vierde paaszondag een sprong in het boek Handelingen, meteen naar het dertiende hoofdstuk. Dan is er al heel veel gebeurd. De Joodse Schriftgeleerde Saulus is intussen Paulus geworden. En met dezelfde energie waarmee hij eerst de Jezusbeweging vervolgde, zet hij zich nu in voor de verspreiding van het evangelie en voor de opbouw van geloofsgemeenschappen. Hoe gaat Paulus te werk? Zijn uitgangspunt is altijd de synagoge. Dat is zo wanneer hij Antiochië in Pisidië bezoekt, maar het zal opnieuw zo zijn wanneer hij – door de Joodse leiders uit Antiochië verjaagd – naar Ikonium reist. Paulus blijft trouw aan zijn wortels en heeft op geen enkele manier een scheuring voor ogen van wat wij later ‘kerk en synagoge’ zijn gaan noemen.

De eerste lezing bestaat uit drie delen. In het eerste deel bezoekt Paulus met zijn kompaan Barnabas op sabbat de synagoge in Antiochië. Hij voert er blijkbaar – als bekwame Schriftuitlegger – het woord en spreekt over het evangelie: het ‘goede nieuws’ dat GOD de messiaanse tijden heeft laten inbreken in de persoon van Jezus, die dan ook ‘christus’ genoemd wordt, gezalfde ofwel ‘messias’. Vele Joden en proselieten sluiten de boodschap van Paulus met vreugde in hun hart, zegt Lucas. Dan volgt het tweede deel: het is opnieuw sabbat en Paulus en Barnabas worden opgewacht door een immense menigte die het goede nieuws graag zelf wil vernemen. Lucas zegt, een beetje met overdrijving, dat „de hele stad” is komen opdagen. Dit wekt jaloerse gevoelens op bij de Joodse leiders – er staat in de tekst „de Joden werden afgunstig”, maar bedoeld is natuurlijk ‘de Joodse leiders’, want al heel wat Joden hebben het messiaanse woord aanvaard. Wat is de reactie van Paulus op hun beschimpingen? Hij baseert zich op een profetie van de Dienaar van JHWH (Jesaja 49, 1-6), en dat houdt in dat Paulus – zoals de Dienaar – zijn doelpubliek verruimt: hij zal voortaan niet alleen tot de Joden spreken, maar ook tot de niet-Joden. De naam voor deze niet-Joden is in het Hebreeuws en het Grieks ‘volken’ en in onze taal is dat ‘heidenen’ geworden, wat oorspronkelijk mischien duidde op ‘bewoners van het land’ in tegenstelling tot de stadbewoners. De tegenwerking van de Joodse leiders verruimt dus de zendingsopdracht van Paulus. Ook heidenen zullen het goede nieuws vernemen dat GOD in Jezus aan een nieuw tijdperk begonnen is.

Het derde deel van de lezing uit de Handelingen begint dan ook met de woorden: „Het woord des Heren verbreidde zich door heel die streek.” Het woord groeit en dat wekt nog meer tegenstand en afgunst op, zodat Paulus en Barnabas gedwongen worden de stad te verlaten. „Zij schudden het stof van hun voeten”, precies zoals Jezus het hun gevraagd had (Lucas 9, 5).

Zo komt een kerkgemeenschap in beeld en die kerkgemeenschap omvat Jood zowel als heiden. De tweede lezing uit het boek Openbaring brengt die universele Kerk in een hemels visioen tot leven. Een schitterende lezing die we ons gehoor niet mogen onthouden. En dan komt, bij wijze van climax, Jezus zelf aan het woord. Want Jezus heeft een intieme band met allen die zijn volgelingen zijn geworden en van wie Hij de goede herder is geworden. Geen tegenstand en geen tegenstanders kunnen de volgelingen van Jezus van Hem vervreemden: „Ik geef hun eeuwig leven en niemand zal ze van Mij wegroven.”